

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2014 ÅRG 46

. . . herdarna sade till varandra: Låt oss gå in till Betlehem och se det som har hänt, . . . och fann Maria och Josef och det nyfödda barnet som låg i krubban.

LUK. 2:15-16

Biskopens spalt

Nu, i skrivande stund, är det den 4:e söndagen i advent.

Advent, en tid av förväntan och längtan, lämnar vi bakom oss och se fram emot helgen som har ljus och värme, gemenskap och samhörighet, lugn och fred stående högt på önskelistan. För många av oss känns det även viktigt att på nytt få påminna oss om att vår Herre Kristus kom till oss och att han var beredd att helt gå in under våra mänskliga villkor.

”Advent är mörker och kyla.

På jorden är krig och kallt.

Man drömmer om fred och om vänskap,

men bråkar och slåss över allt”

Advent är mörker och kyla.

Vi tändar ett ljus och ber:

Förbarma dig Gud över jorden,
all nöd, all förtvivlan du ser.

Advent är väntan på Kristus:

Kom Herre, kom hit i tid.

Och lär oss ta hand om varandra
ovh leva tillsammans i frid.

sjunger vi i en av adventspalmerna.

De värsta isande vindarna slipper vi
tack och lov känna av i vårt land.

Men i vår uppkopplade värld känns
dom ändå väldigt nära.

Det är midvintersolstånd och årets mörkaste tid i dubbel bemärkelse. För runt omkring oss agerar mörkrets makter. Och det ser vi tydligt med krig som råder i Ukraina, i Mellanöstern och i flera länder i Afrika. Människor svälter i Västafrika och på många andra platser. Tusentals människor är på flykt från krig och fattigdom. De har tvingats fly från sina hem, sina käraste och sina få ägodelar. I mellanamerika reglerar drokartellerna med mord och terror.

Men samtidigt ser vi strimmor av ljus.

Vi är i slutet av advent. Tiden som bådår om ljusets rike. Att ljuset ska förgöra det mörka.

För mitt i det mörker som omger oss finns ett ljus som besegrar allt mörker.

En gång tändes en löftesstjärna i österlandet som ledde vise män till det nyfödda Jesusbarnet. De gav sig ut på en lång och mödosam färd med en helig iver att nå det mål som stjärnan siade om. Och den heliga skrift berättar att de nådde sitt mål och hyllade det nyfödda barnet.

Må den stjärnan från Bethlehem också få leda oss på vår färd så att också vi når fram till det som är julens djupaste innehåll – det nyfödda barnet som kon för vår och mänsklighetens frälsning.

En God Jul och ett Gott Nytt År vill jag tillönska er alla.

Pax et Bonum

+Sten-Bertil

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 7 dec. ordinerades Ulf G Johansson till acolyt av biskop Sten-Bertil

År 1965 invigdes

Capella Ecumenica Santæ Annæ.

På Kristi Himmelfärdsdag 2015 högtidlighålls 50-årsjubiléet genom att fira en ekumenisk mässa under medverkan av olika kristna kyrkor och samfund.

Liberala Katolska Kyrkan är en av dessa.

Snart finns Jubileumsboken om Capella Ecumenica 50 år tillgänglig att köpa.

Det katolska kyrkorummet

Del 1 – Altaret och dess skrud

ALTARET

Det viktigaste i ett kyrkorum, det som egentligen definierar kyrkorummet som sådant, är altaret. Utan altare inget kyrkorum.

Altaret är inget vanligt bord. Altaret är den plats runt liturgin firas och på vilket mässans offer firas. Vi offerar bröd och vin åt Gud tillsammans med oss själva, Gud förvandlar offergåvorna och ger sig själv till oss i kommunionen.

När en kyrka invigs eller konsekreras som det heter, av biskopen är konsekrationen av altaret en integrerad del av ritualen. Altaret är en representation av Kristus, närvarande i världen och mitt i sin församling, därför har altaret hedersplatsen i kyrkan och vördas och äras på olika sätt. Det är bland annat brukligt att betyga altaret vördnad genom att buga för altaret när man träder inför det eller passerar det och under gudstjänsterna beröker man altaret. Det är passande att åtminstone det viktigaste altaret i en kyrka, högaltaret, är konstruerat så att det är att betrakta som "permanent" eftersom det är knutet till byggnadens avskiljande från det profana och helgande åt Gud genom konsekrationen.

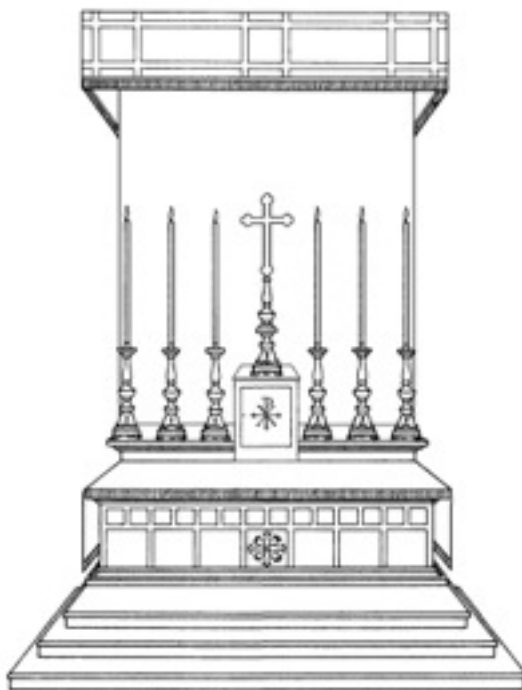
Altarets egentliga bordsskiva, mensa som den heter på latin, bör egentligen vara tillverkad av sten, vanligen marmor. Om det inte är möjligt att hela skivan är tillverkad

av sten är det brukligt att det i skivan är nedsänkt en stenplatta vanligtvis ca 30x30 cm stor som i dessa fall utgör den konsekrerade altarstenen. Denna sten är placerad i mitten. I altarstenen är fem kors inristade, ett i mitten och ett i vardera hörnet. Dessa kors symboliserar kristi fem sår efter korsfästelsen. I mitten är också sju konsekrerade ädelstenar nedsänkta. När kyrkorummet och altarstenen konsekreras genomgår altarstenen symboliskt både dop och konfirmation. Den tvättas av biskopen med vigvatten och smörjs med den heliga krisman först på var och ett av de fem korsen och sedan över hela skivan. Den välsignas också genom särskilda böner.

Över altaret ligger tre dukar. Dessa symboliserar den heliga Treenigheten men man kan också säga att de symboliserar Kristi klädnad. Det är därför man aldrig lämnar altaret utan

dessa dukar, naket, utom under tiden från skärtorsdagens kväll, när altaret avklädes tills påskaftonens gudstjänst som inleder påskdagens firande av Kristi uppståndelse. Ett oklätt altare är således ett tecken på sorg, förknippat med den tysta och mörka tid mellan skärtorsdagens kväll och påskaftonens kväll då kyrkan åminner Jesu död.

De två undre dukarna är normalt lika stora som altarets mensa och symboliserar Fadern respektive Sonen.

Den tredje duken är lika bred som altarets skiva men så lång att den räcker nästan ned till golvet på vardera kortsidan av altaret. Den främre långsidan på denna duk är normalt kantad med vacker spets som hänger ned på altarets framsida. Denna duk symboliserar den helige Ande som omsluter allt.

Alla dessa tre dukar är tillverkade av fint vitt linne.

På altarets framsida hänger normalt vad som brukar kallas ett antependium, en vacker duk i liturgisk färg som täcker hela altarets framsida från sida till sida och från golv till altarskiva. Antependiet brukar ha någon form av utsmyckning i mitten i form av ett kors eller någon kristen symbol, ibland hänger två breda band på vardera sidan av antependiet besatta med kors och avslutade med frans. Dessa kallas altarstukor eller altarstolor.

På altarets bakre sida brukar finnas en eller två hyllor med olika höjd. Dessa kallas gradiner. På dessa står tabernaklet och ljusstakarna. Gradinerna är inte formellt en del av altaret utan bör betraktas som något som befinner sig bakom altaret.

TABERNAKEL

I mitten av gradinen står tabernaklet. Ordet tabernakel betyder liten hydda eller tält och är den plats där det Allraheligaste Sakramentet förvaras. I Gamla Testamentet används ordet tabernakel för det tält, en slags bärbar helgedom, där förbundsarken med bl a de två lagtavlorna förvarades under vandringen i Ökenen.

Tabernaklet är ett litet låsbart skåp av trä eller metall invändigt förgylld eller klädd med vitt silke. Tabernaklet kan ha en slöja som täcker tabernaklets framsida eller hela tabernaklet. Denna slöja är antingen vit eller i liturgisk färg men den används sällan i liberalkatolska kyrkor.

På tabernaklets framsida brukar ofta någon form av kristen symbol finnas.

Sakramentet förvaras i sin tur i ett ciborium i tabernaklet. Ciboriet är en en ask, ibland på fot, med lock. Även ciboriet är beslöjat.

Tabernaklet är Kristi boning hos oss och när sakramentet förvaras i tabernaklet betygar vi den

närvarande Kristus vår vördnad genom att knäfalla framför det och be i Kristi närvaro. När det Allraheligaste Sakramentet förvaras i tabernaklet lyser den röda lampa som hänger ovanför altaret som ett tecken på Guds närvaro.

Tabernaklet är liksom altaret i sig en del av en konsekrerad kyrkas fasta inredning, att betrakta som lika fast som kyrkans golv väggar och tak.

Tabernaklets dörr är alltid stängd, förutom från skärtorsdagens kväll tills dess att påskaftonens kvälls gudstjänst påbörjas. Under denna tid förvaras det Allraheligaste Sakramentet inte i tabernaklet på altaret och tabernaklet är tomt och dess dörr är öppen samtidigt som altaret i sig är avklätt och helt utan utsmyckning.

Forts. sid 4

Det katolska kyrkorummet

Forts från sid 3

Ovanför altaret hänger en röd lampa som signalerar att det Allraheligaste, det vill säga Kristus närvarande under brödets gestalt i det konsekrerade nattvardsbrödet, finns i tabernaklet. Om lampan är släckt är tabernaklet tomt.

ALTARKORS

På tabernaklet står ett altarkors. Korset är ytterligare en symbol för Kristus.

Korset hänger på många sätt samman med de sex ljusstakarna, tre på vardera sidan (mer om detta nedan).

Altarkorset är också en referenspunkt för gudstjänsten och församlingen. Det är som sagt en symbol för Kristus, den uppståndne Kristus eftersom vi i Liberala Katolska Kyrkan inte använder ett krucifix (kors med korsfäst Kristus) som altarkors. Firandet av alla gudstjänster måste per definition vara kristuscenterade och gudstjänsten i sig är ett möte mellan församlingen och Gud, församlingen söker sig mot Gud och Gud besvarar detta genom att komma församlingen till mötes. Mötet sker i Kristus. Vid altaret upphävs tidens och rummet begränsningar och vårt och Guds offer kommer till ett gemensamt uttryck. Kristus kommer oss till mötes fysiskt och vi får ta emot Gud under bröd och vins gestalt.

Korset symboliserar därutöver ytterligare en orientering. Korset och altaret står mot kyrkans östra vägg (om inte fysiskt så symboliskt). Kyrkan är orienterad (=riktad mot öster) därför att Kristus kommer oss till mötes från öster.

LJUSSTAKAR

På gradinerna bakom altaret eller om sådana saknas på altaret står sex ljusstakar, tre på vadera sidan om korset.

I Jerusalems tempel stod en sjuarmad ljusstake, Menorah, av guld som höll upp sju oljelampor. Menorahn symboliserade den brinnande busken i vilken Gud uppenbarade sig för Mose.

Den Menorah som stod i Jerusalems tempel symboliserade upplysning och kunskap om Gud och tillsammans med

förbundsarken och bordet symboliserade den hur det judiska folkets andliga näring kommer från Lagen och det judiska folkets eviga förbund med Gud genom Lagen. Den symboliserade också Israels skyldighet att vara ett ljus för alla folk, en förebild.

I Gamla Testamentet används ofta ljuset eller lampan som en symbol för liv och växtkraft och i Sakarjas fjärde kapitel får profeten se en ljusstake med sju lampor och ängeln förklarar ”De sju är Herrens ögon som överblickar hela jorden” (Sak 4:6).

Den mittersta lampan kallades ”Ner ha-Ma'arabi” vilket betyder ”lampan i väster” och brann hela dagen och oljan fylldes på på kvällen (enligt traditionen var det faktum att oljan räckte mycket längre i den mittersta lampan än i de övriga även om volymen var den samma ett mirakel). Det var från denna lampa de övriga tändes.

Den sjuarmade ljusstaken i Jerusalems tempel fördes till Rom som krigsbyte efter Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. och försvann. Den finns avbildad på Tutus triumfbåge som fortfarande står mellan Forum Romaunum och Colosseum.

I Uppenbarelseboken, den sista boken i Nya Testamentet, återkommer symboliken med sju lampor. Där kan man läsa om sju lampor eller ”facklor” framför Guds tron och att dessa är ”Guds sju andar” (Upp 4:5). Här talar Johannes om Guds egenskaper. I Jesaja finns ytterligare en hänvisning till Guds egenskaper nämligen vishet, insikt, klokhet, kraft, kunskap och gudsfruktan (Jes 11:2). Till dessa kan läggas kärlek (1 Joh 4:16).

Ljuset på altaret är sex stycken plus altarkorset. Korset representerar Kristus men också en av Guds egenskaper nämligen kärleken. Kristus är i sig ett tecken på Guds kärlek och kristendomen är kärlekens religion. Korset representerar i detta fall också den mittersta lampan i templets sjuarmade ljusstake. Även om den inte fysiskt består av ett ljus så är korset som en Kristussymbol också en symbol för det Guds eviga livsgivande Ljus. ”Jag är världens ljus” (Joh 8:12). Kristus har ersatt den gamla symbolen för Guds lampa i den sjuarmade ljusstaken.

Korset är därför ett ljus i sig. Var och en av de övriga ljusen representerar i sin tur en av Guds egenskaper.

Ljuset på altaret är också kopplade till änglarna och änglarnas närvaro.

Ljuset påminner oss om änglarnas deltagande i vår gudstjänst och änglarnas uppvaktning av den i det heliga Sakramentet närvarande Kristus.

När ljuset på altaret tänds inför en gudstjänst börjar man alltid att tända ljuset på den högra sidan, det som liturgiskt kallas epistelsidan. Man tänder alltid ljuset så att man utgår från korset i mitten (jfr tändandet av Menorahn i Jerusalems tempel) och går ut åt kanterna.

På samma sätt beröker celebranten under gudstjänsten först altarkorset och därefter ljuset först på epistelsidan och altarets epistelsida och därefter ljuset och altaret på evangeliesidan (den vänstra sidan) alltid från mitten och utåt.

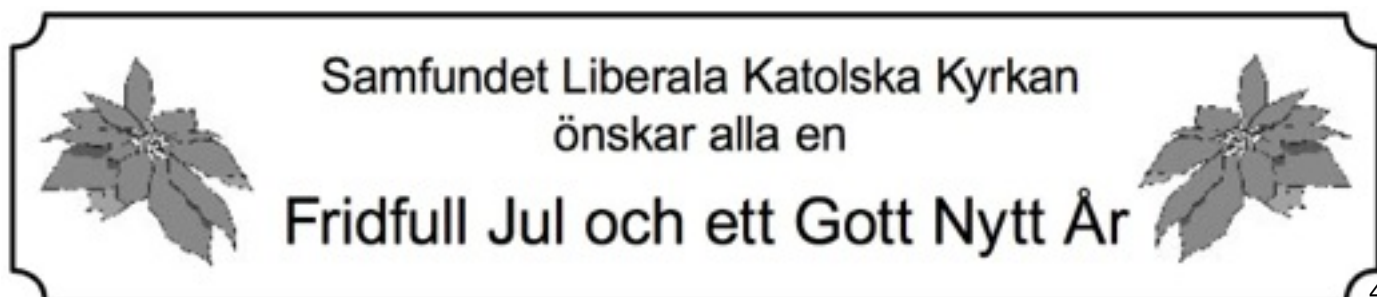
I Liberala Katolska Kyrkan har man valt att ange en egenskap för vart och ett av de sex ljusen som står på altaret, en egenskap som vi som kristna bör söka utveckla hos oss själva för att bli bättre verktyg för Gud.

Det inre ljuset på epistelsidan (den ”högra” sidan av altaret) symboliserar den viljestyrda styrkan, det mellersta ljuset symboliserar skönhet och harmoni och det ljus som står längst ut symboliserar visdom och vetenskap. På den andra sidan (evangeliesidan) symboliserar det inre ljuset samarbete med änglarna, det mellersta ljuset symboliserar förståelse och anpassningsförmåga och det ljus som står längst ut symboliserar hängivenhet.

Varje gång celebranten beröker altaret påminns han om dessa egenskaper då han beröker var och en av ljusen.

Dessa egenskaper i sin tur finns representerade av de ädelstenar, en för varje egenskap som finns infattad i varje ljusstake (plus en i korset på tabernaklet). Dessa ädelstenar finns som tidigare nämnts inbäddade i den konsekrerade altarstenen och de finns i de konsekrationkors som satts upp när kyrkorummet konsekrerades av biskopen vid kyrkans invigning. Varje

Forts. sid 5

Svenska flaggan en kristen symbol sedan när!

Varje dag blir vi påmind om den svenska symbolen utan att reflektera mer än att det är vår vackra symbol för konungariket Sverige!

För att förstå vår flagga eller fana om ni så vill måste vi göra en resa långt tillbaka i tiden! Vi måste också lyfta på danska blad i historieböckerna! Korset är, som ni förstår ett tecken för kristendomen och dess betydelse för landet! Ha i tankarna att redan under korsfararnas erövring av Jerusalem kunde man skåda fanor som hade röd vita symboler!. Färgerna finns kvar i Johanniterordens, Tempelriddarnas dräkter, även i Maltas och i Schweiz flaggor!

Danmark var i korståg mot de hedniska esterna då, som legenden säger, ett järtecken syntes på himlen i form av den röda färgen (blodets) och det vita korset! Detta skedde år 1219 vid ett slag i Lyndanise! På platsen för segern lät Kung Valdemar anlägga Reval eller som esterna sa, Tallin för det betyder den danska borgen!

Även om inte nyheter spred sig lika fort på den tiden så blev väl danskarnas

flagga en snackis och många kände väl sig samklang med den kristna symbolen! Det var många nordbor som var med i korstågen, men kanske främst i Europa som var senare än de i mellanöstern!

En handlar om en flagga som kommer från himmelen finns från Erik den heliges krigståg i Finland, då påstås han ha sett den svenska flaggan komma flygande på samma sätt som Dannebrogen.

En modernare tolkning om tillkomsten av Sveriges flagga är att den kom till för att retas med danskarna! Den liknelsen lägger vi underst i högen för den är så tråkig!

Det skulle ha varit under unionsstriderna på 1400-talet som den svenske riksföreståndaren Karl Knutsson Bonde först presenterade en blågul fana. Blått och gult skulle ha funnits i hans personliga vapen. Helt historiskt belagd är ändå inte den blågula flaggan förrän från Gustav Vasa och hans söners dagar på 1500-talet. Märkligt nog är den äldsta svenska avmålade flaggan från Finland, den

finns i en vapensköld för Södra Finland på Johan III:s tid.

Det är väl en självklarhet att den kristna symbolen använts som ett tecken för vad länder och vapenmakter stod för under åren sedan kristenheten blev en självklarhet i världen!

Danmarks flagga är världens äldsta nationsymbol och Sveriges näst äldst! Sist ut i raden av korsflaggor i Norden är Åland som fick sin flagga 1954!

Jag har hittat 26 nationsflaggor med det kristna korset!

Avslutningsvis så sänder jag med en gammal Psalm som Oskar den andre skrev!

Hissa flaggan, ärad utav världen, hissa den i högsta topp!

Skänken, lagerprydda hjältar, svärden! Fortidsminnen, framtidshopp gå med svenska flaggan opp!

Svaja högt, du trogna svenska flagga, ärad, fruktad som förut!

Må du städs, där blåa böljor vagga härligt veckla dina färger ut, fri som förr till tidens slut!

Ulf Johansson

Det katolska kyrkorummet

Forts från sid 4

Varje ädelsten konsekreras i sin tur innan de infattas i en altarsten, ljusstake eller kors. Vid denna ceremoni välsignas varje sten och biskopen ber att just denna sten skall bli en kanal för den egenskap som den representerar. Det skall noteras att bruket av konsektrade ädelstenar är något som Liberala Katolska Kyrkan är ensamma om. När det gäller altarstenar använder man i Romersk-katolska Kyrkan relikier efter martyrer och andra helgon som nedsänks och ”gravsätts” vid konsekrationen av fasta altaren. Denna sed har uppkommit från det att de tidiga

kristna brukade samlas för att fira mässan vid martyrernas gravar. Man använde helt enkelt graven som altare, det ansågs svårt att finna något mer lämpligt än att använda den grav i vilken en person vilar som givit sitt liv istället för att förneka sin tro.

Altare, altarkors och ljusstakar samt kyrkorummet i sig hör på detta sätt ihop. Helheten är avskild från det profana och helgat åt Gud och definieras av konsekrationens kors och altare tillsammans med altarets ljusstakar och kors.

Kyrkorummet i sig är en förstärkt Gudsnärvaro med Kristus i centrum (altaret). Denna Gudsnärvaro blir fysisk när den heliga Mässan firas och Kristus blir närvarande under bröd och vins

gestalt och denna fysiska närvaro förblir så länge det allraheligaste Sakramentet förvaras i tabernaklet.

Många vittnar om en särskild ”känsla” när de kommer in i en kyrka. Det är naturligt att man känner en viss vördnad i ett rum som på ett så påtagligt sätt är helgat åt Gud som en kyrka, men även vi som spenderar mycket tid i kyrkorummet vi märker en påtaglig skillnad när altaret som jag beskrivit ovan klätts av på skärtorsdagens kväll och tabernaklet står tomt och öppet. Något är märkbart annorlunda. Kyrkorummet talar till oss.

Krister Fast

Hjärngymna med gömda huvudstäder

Kan du hitta huvudstäderna som döljer sig i meningarna?

1. Lisa valde en annan karamell som var godare.
2. Hur kunde Lilli mata den ilska hunden?
3. Kalle tog med sig ett par isdubbar när han åkte långfärdsskridskor.
4. Du hittar en bra sil i alla storlekar i varuhusets hushållsavdelning.

5. För att fröna ska gro måste de vattnas.
6. Det finns potatismos kvar i kastrullen.
7. En sjösjuk sjöman ilade till relingen då han mädde illa.
8. Kossan Majros lockade till sig kalvarna med sin koskälla.
9. Vid hög feber lindrar en Alvedon.
10. Kan Sveriges monarki eventuellt övergå till republik?

Vad är den liberalkatolska identiteten?

Några spridda tankar om kyrkans nutid och framtid

Nämner man Liberala katolska kyrkan kan man ibland lägga märke till något oroligt i blicken hos en del präster i andra samfund. En biskop i Svenska kyrkan skrädde dock inte orden. ”Det är ingen kristen kyrka eftersom de ju tror på reinkarnation!” Saken var därmed utagerad. Diskussionen, som inte ens hunnit börja, var avslutad.

Det här är ju knappast en nyhet för någon medlem i LKK. Drömmen om att få bli accepterad som en del i den kristna ekumeniken, drömmen att få sitta vid samtalsbordet tillsammans med representanter för de andra kyrkorna, har hittills förblivit en dröm. Och även om flera liberalkatolska präster klart har tagit ställning *mot* LKK:s teosofiskt influerade historia och deklarerat att de anser sig tillhörande den stora världsvida kyrkan och därför delar den nicenska trosbekännelsen fullt och fast, är ändå namnet ”liberala katolska...” belastat med den teosofiska bakgrunden. Ja, det är lite som det var med Lars Ohlys kommunism (som ni kanske minns). Även om han personligen tog avstånd från den form av kommunism som också kallas maoism, stalinism och leninism, var ändå själva begreppet ”kommunism” alltför belastat med öststatsdiktaturens definition och tolkning. Den tidigare statsministern Göran Persson sade det rent ut från talarstolen i Riksdagen: ”Lars... sluta kalla dig kommunist!” Så kanske det också är med termen ”liberal-katolsk” som antagligen för alltid är förknippat med den form av esoterisk synkretism som under 1900-talets första hälft drog till sig de intellektuella sökarnas nyfikenhet och intresse. Vissa begrepp är med andra ord huggna i sten.

Jag själv har fört många samtal med vännerna i LKK. Jag hade för några år sedan satt upp ett ambitiöst projekt att skriva en bok om kyrkan och dess tro. Motivet den gången var att försöka

presentera LKK som den sant autentiska kristna kyrka man vill vara. Ett gediget material ligger dock fortfarande obearbetat i en kartong i mitt källarförråd. Men än är det inte för sent. Kanske jag skriker till verket endera dagen. Å andra sidan har redan min ursprungliga idé ändrats ett antal gånger. Nu när jag skriver den här artikeln tänker jag annorlunda. Frågor jag idag ställer mig är: Vad är en ”autentisk kristen kyrka”? Varför skulle man behöva bli accepterad av andra? Till vilken nytta vore det att göra Liberala katolska kyrkan ”mainstream”?

Om vi begrundar kristendomens och kyrkans utveckling i Sverige och i Europa talar det mesta för att den är på tillbakagång. Ja, i Sverige finns det ju till och med statistisk som påvisar det. Bönerna i kyrkbänkarna om en kristendomens renässans förblir uppenbarligen ohörda. En präst i Svenska kyrkan sade i ett radioprogram att han trodde att kristendomen, sådan vi idag känner den, kommer att ha upphört att finnas till om hundra år. Vad som blir kvar av den vet vi inte. Det här gäller alla kyrkosamfund utan undantag. Kristus kommer inte tillbaka. Berättelsen om Guds försoning med mänskligheten genom Jesus är en berättelse som snart helt har glömts bort. Det kommer kanske andra berättelser, andra mytologier, men den som handlar om gudasonen Jesus är troligen färdigberättad bland det stora flertalet.

Därmed är det inte sagt att religion och andlighet är ett avslutat kapitel. Tvärtom så har intresset för det andliga ökat exceptionellt. Det ser vi inte minst i tidskrifter, tidningar, radio och tv där man flera gånger i veckan skriver om övernaturliga fenomen och möten med döda samt att intresset för att gå kurser i andlig utveckling, meditation, yoga och att delta på seanser tycks öka konstant. Det är med andra ord religionens

uttrycksform som förändrats, inte det religiösa i sig.

LKK är en kyrka som sedan den bildades representerat en gnostisk kristendom, dvs. en kristen tro som satt *gnosis* (gudomlig insikt) och mystik främst. Den har definierat sig som *teosofisk* utifrån begreppet vidare innebörd ”gudomlig vishet”. Detta står att läsa om i Principförklaringen. Kyrkan har i alla tider värnat tankens frihet och friheten att tolka tron i flera perspektiv. I den meningen kan man säga att den liberal-katolska tron i mångt och mycket appellerar till nutidens andliga sökande, detta därför att vi nu ”lever i en tid av *gnosis*” (CG Jung) där människor vill uppleva mysterierna själva istället för att endast ta emot färdigformulerade dogmer och lärosatser.

Av det skälet kan det därför vara på sin plats att åter ställa frågan om kyrkans framtid i den kristna ekumeniken. Är det önskvärt att fortsätta längta efter ekumenik med de andra kyrkorna? Är det rätt och riktigt eller rent av kontraproduktivt att t.ex. censurera sådana alternativa texter i liturgiboken som talar om återfödelse (vilket ju har skett)? Frågan besvaras bäst genom att se till vilka som i huvudsak utgör de återkommande kyrkobesökarna. Om dessa bekänner sig till ”mainstream-kristendomen” finns det förmodligen andra, möjligen bättre, alternativ än LKK. Men om dessa nu istället är just nutidens andliga sökare som eventuellt kombinerar sin Kristus-tro med annan form av mystisk, gnostisk och esoterisk religion – i så fall bör förstås LKK stå fast vid sin teosofiska och gnostiska inriktning och rent av förtydliga och ytterligare stärka sin profil.

Det behövs enligt min åsikt emellertid genomföras förändringar av Liberala

Vad är den . . .

Forts från sid 6

katolska kyrkan både när det gäller teologisk dogmatik och liturgisk praxis. Den förra borde bestå i att revidera förlegade formuleringar och begrepp. För det första bör man i högre grad, och på ett allt tydligare sätt, bejaka den Gudomliga vishetens *feminina* aspekt genom att befria det liturgiska språket från en uråldrig sedan länge förlegad patriarkalism. Ingen har väl kunnat undgå hur populär de olika formerna av gudinna-religiositet blivit i vår tid (vilket sker i relation till uppvärderingen av de feminina egenskaperna, som även män bär, och inte minst kvinnors andliga erfarenheter). Att därför envist prata om det gudomliga i uteslutande maskulina termer bidrar väl knappast till att vara en kristen kyrka för nutidens sökare trots att man på hemsidan utger sig för att vara det. Här har såväl Svenska kyrkan som Romersk-katolska kyrkan kommit längre.

När det gäller liturgisk praxis finns det en hel del att anmärka på, bl.a. på mässans långdragenhet (minst en och en halv timme!) som i det mest väsentliga består i att beskåda det ännu dominerande manliga kleresiets rituella förehavanden. En liten detalj som att nattvarden utdelas genom *intinktion* (prästen doppar brödet i vinet och ger åt nattvardsgästen) uttrycker ganska tydligt nattvarsgästens *underordning* i förhållande till *prästens överordning*. Att istället själv få ta brödet och

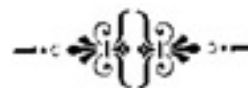
eventuellt dricka ur bägaren signalerar istället ett jämlikt förhållande mellan Gud och människa. Begrunda detta: Hur ofta matar vi våra vänner med mat från tallriken när de besöker oss!? Jesus själv bröt brödet och förmodligen skickade han runt det bland lärjungarna liksom han gjorde med bägaren med vin. Den seden har man numera i många pilgrimssammanhang. Det ger en känsla av frihet, jämlikhet och *syskonskap* (ordet ”broderskap” marginaliserar ju alla kvinnor!). Om det är något som utestänger fler ärliga sökande människor från att ta del i LKK:s Gudstjänster är det alla former av patriarkalt verbalt och liturgiskt språkbruk och det föråldrade Gudstjänstfirandet i stort. Det hör inte hemma i vår tid. Jag nöjer mig med att lyfta fram endast dessa saker, men det finns betydligt mer att diskutera. Kanske kan återkomma till detta i en senare artikel.

Liberala katolska kyrkan har en framtid, det är jag övertygad om. Men framtiden bestäms av det man gör här och nu. Det är, som jag ser på saken, dags att hela församlingen samlas till ett ”regionalt kyrkomöte” och inleder ett genomgripande förändringsarbete. En bärande del i detta arbete torde vara att formulera en teologi för vår tid som både kan stå stadigt i historien men samtidigt vara öppen mot framtiden. Att skriva teologi är emellertid ingen enkel uppgift! Här behöver man arbeta noggrant exegetiskt och systematiskt och kunna stödja sig på de två ben som utgör den katolska trons fundament,

nämigen skrift och tradition. Stora krav ställs också på liturgisk utveckling som ju är teologins praktiska sida.

När det gäller Liberala katolska kyrkan är måhända kraven ännu större om man dessutom önskar bevara den teosofiska anda som en gång i tiden motiverade kyrkans bildande. Och det tror jag man skall göra. Det finns nog inte mycket att vinna på att gå mot mainstream och bli en av de många andra. Gör man det kliver man ombord på ett sakta sjunkande skepp. Nutidens och framtidens andliga sökande ställer nämligen helt andra krav, har helt andra förväntningar och agerar utifrån helt andra villkor och förutsättningar än tidigare. Om Liberalkatolska kyrkan verkligen anser sig ha ett ärende till människor i vår tid och ett budskap att förkunna, bör man börja arbeta nu. Och i detta bör givetvis hela församlingen vara delaktig! Imorgon kan det vara försent.

Thorbjörn Carlsten
Teol. Kand., Fil.mag.

Din tro formar dina tankar
Dina tankar formar dina ord
Dina ord formar dina handlingar
Dina handlingar formar dina vanor
Dina vanor formar dina värden
Dina värden formar din framtid

Mahatma Gandhi

Helgutflykt med Sakramental Välsignelseandakt på Capella Ecumenica

Boka redan nu - söndag 17 maj 2015

Varje år håller LKK en gudstjänst i kapellet på Västra Gärsholmen, en liten ö i S:t Anna skärgård.

Kapellet är kopia av en medeltida församlingskyrka och byggdes på 50-talet av en eldsjäl med ekumeniska visioner.

Upplysningar:

KristerFast 070-6779982

Bp Sten-Bertil 070-536 65 37

Sakramental Välsignelseandakt på Capella.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.
Ansvarig församlingspräst:
Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Se Stockholm

NORRKÖPING

Se Stockholm

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst Jonas
Anundi, 08-724 94 11 Pg 442 00 00-4.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.
Se Stockholm

ÖTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St

London WC1N 3XX

United Kingdom

e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop James A. Zinzow

Hemsida: <http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du få
på Internet: www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:

Krister Fast tel 08-724 83 28

Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91

Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:

Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.

ISSN 0345-2018.

Tack ccwatershead.org för

framsidans bild.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck för
den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista manusdag för nr 1-2015 är
den 28 februari 2015.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på
postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikaels församling Maria församling i Västerås

Brinn, du julens stjärna

Brinn, du julens stjärna,
lys min bardoms stig.

O, så gärna, gärna

ser jag upp till dig,

som jag förstode,

liten liksom jag

var också den gode

Frälsaren en dag.

Och så sken du redan

på hans krubba klar,

och så sken du sedan

allt till våra dar.

Zacharias Topelius